

JAROSLAV TRUČKA

ČTVRTEK TVÉHO ŽIVOTA

● ■ pointa

*Pohádkové příběhy pro dospělé o vztazích, lásce,
lidech i zvířatech, písničkách a snech.*

Čtvrtek tvého života

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslav Tručka
Čtvrtek tvého života – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ČTVRTEK TVÉHO ŽIVOTA

JAROSLAV TRUČKA

ČTVRTEK TVÉHO ŽIVOTA

*Pohádkové příběhy pro dospělé o vztazích, lásce,
lidech i zvířatech, písničkách a snech.*

JAROSLAV TRUČKA

Duše žije z příběhu, proto je důležité číst dětem pohádky.

Thorwald Dethlefsen

Obsah

Věnování, vysvětlení, doporučení, poděkování, zdůvodnění a pozvání	11
ANTONÍN A JEHO STÍN	12
Obraz první: Toniček	12
Obraz druhý: Stín	14
Obraz třetí: Júdit	17
Obraz čtvrtý: Vánoce	20
CHLUPATÁ ESTER A MOUDRÝ INDIÁN	23
FILIP, POČMÁRANÁ LÍZA A ČERVOTOČ	30
JULIE A HNĚDÁK HICKSTEAD	40
MARTIN A ROTVAJLER ASTOR	45
BARUŠKA A CVRČEK ČASOŽROUT	53

VIKTOR A JEHO PSI	63
PRVNÍ POHÁDKA O JAKUBOVI	68
ANDĚLÉ MEZI LIDMI	75
DRUHÁ POHÁDKA O JAKUBOVI	83
TŘETÍ POHÁDKA O JAKUBOVI	92
SEN JAKO MATRJOŠKA	103
O DĚDEČKOVI A NEJKRÁSNEJŠÍM MĚSTĚ SVĚTA	111
JAK CHUDÁK DO JEŠTĚ VĚTŠÍ BÍDY PŘIŠEL	119
ŽEBRAČKA A PEČENÉ KUŘE	128
ČTVRTEK TVÉHO ŽIVOTA	138
Doslov	152
Použité prameny a odkazy	157

Věnování, vysvětlení, doporučení, poděkování, zdůvodnění a pozvání

Tyto pohádky věnuji především těm z vás, jejichž „vnitřní dítě“ touží po pohlazení, povzbuzení a lásce. Tedy vlastně všem.

Není-li celý příběh sepsán podle skutečnosti, pak jsou do vyprávění vždy vloženy alespoň střípky autentických událostí. Neboť jen život sám píše příběhy, které překonávají veškerou fantazii.

Dějovou zápletku závěrečné pohádky *Čtvrtek tvého života* vám nyní samozřejmě neprozradím, nicméně předtím, než ji začnete číst, doporučuji zhlédnout krátký film *Lava* na [youtube.com](https://www.youtube.com/watch?v=...). Umocní to váš zážitek z příběhu.

Děkuji vesmíru, který mě k napsání těchto pohádek pobídl a který mi po celou dobu, po kterou tato kniha vznikala, pomáhal. Více o tom v doslovu.

A proč je tato kniha pohádek určena především dospělým, ne však malým dětem, jak tomu u pohádek obvykle bývá? Jednoduše proto, že duše žije z příběhu. A rozhodně nejen ta dětská. Každá.

Zda přijmete pozvání ke stolu, kde se budou servírovat rozmanité chody pohádkových příběhů pro duši, je jen a jen na vás.

ANTONÍN A JEHO STÍN

„Každá z bytostí nese ve svém týle temnotu, ve svém náručí světlo.“
Lao-c’

Obráz první: Toníček

Když byl Antonín ještě malým chlapcem Toníčkem, rád si hrával s ostatními dětmi na pískovišti. Avšak více než plácání báboviček jej bavilo pozorovat stíny, které vrhaly malé postavičky chlapců i děvčátek, když se na ně smálo jarní sluníčko. Pozoroval, jak každé z dětí, ba i on sám, má svůj stín, který je k nohám dítěte jakoby přišpendlen. Pouze když děti běžely, stín se od nohy, která byla ve vzduchu, odlepil, aby se objevil o něco dále od ní. Jakmile se ale noha země opět dotkla, stín se s ní ihned spojil. Čím výše byla noha zvednutá, tím dál od ní byl i stín, který vrhala. Toníčkoví to vrtalo hlavou, ale nijak se tím netrápil. Pochopil, že to tak je a nejspíš vždy bude. Přesto občas přemýšlel o tom, jaké by to bylo, kdyby on sám jako jediný žádný stín neměl.

Tato myšlenka Toníka nikdy zcela neopustila. I když už dávno vyrostl z dětských střevíců a začal chodit na osmileté jazykové gymnázium, stále si se svým stínem ve volných chvílích rád hrával a škádlil jej. Tu se zničehonic rozběhl a vzápětí nato prudce otočil, jako by doufal, že uvidí svůj stín, jak zůstal překvapením stát na místě a nyní se teprve rozbíhá, aby jej dohonal. Někdy taky skákal venku

přes švihadlo a díval se, jak se od něj jeho stín při výskoku vzdaluje a pak se zase blíží, aby se s jeho nohama na kratičký okamžik spojil, jakmile se podrážky tenisek dotknou země. Samozřejmě věděl, že tyto hry se stínem jsou jen zábavou. Již dávno pochopil, že vše, co nepropouští světlo, stín vrhá: lidé, zvířata, stromy, budovy i hory.

„Nejspíš bych musel být celý průhledný, jako sklo nebo voda, abych se zbavil stínu,“ přemýšlel Toník. „Pokud je ale moje tělo z masa a kostí, vytvoří stín vždycky, když na něj zasvítí slunce. To bych musel být snad duchem, úplně bez těla, aby mnou mohly sluneční paprsky volně procházet. Být duchem by mě ale asi nebavilo, protože by mě ostatní neviděli, a já bych si s nimi nemohl povídat.“

Obraz druhý: Stín

Časem Toník na tyto svoje úvahy docela zapomněl. Vyrostl, vystudoval žurnalistiku a zmužněl. A protože už od dětství vynikal v cizích jazycích, skvěle ovládal nejen angličtinu, francouzštinu a španělštinu, nýbrž i arabštinu a moderní hebrejštinu, zaměstnala jej brzy po dokončení studia jedna významná tisková agentura jako zahraničního korespondenta. Antonínovi rodiče nechápali, kde se v jejich synovi vzal tak mimořádný talent na jazyky. Sami totiž žádné cizí řeči nerozuměli. A těch několik ruských vět a básniček, i tu vtíravou písničku o Kat'uší, kterou se kdysi na základní škole museli učit, ke své úlevě už dávno zapomněli.

Onoho večera, kdy se měl začít od základů měnit jeho život, pobýval Antonín v pokoji jeruzalémského hotelu Avital a pokoušel se na svém laptopu psát reportáž o událostech uplynulého dne. Seděl u počítače a nic jej nenapadalo, neboť den, který prožil, mu připadal úplně obyčejný a nezajímavý. Žádná mimořádná událost

se toho dne v Jeruzalémě, kde už druhým týdnem pobýval, buď nepříhodila, nebo unikla jeho pozornosti. A tak Antonín laptop odložil, osprchoval se a přistoupil k lůžku. Když však poodhrnul deku, aby mohl ulehnout, strnul překvapením. V jeho posteli totiž někdo ležel. Postava tenká jako papír a šedá jako večerní mlha, když je obloha zatažená temnými mraky. Velikostí i obrysem těla byla ta bytost úplně stejná jako Antonín, avšak místo očí měla jen tmavé skvrny, místo úst pak skvrnu větší a světlejší, téměř bílou. A tou to stvoření náhle promluvílo:

„Co na mě tak hledíš, Antoníne? Ty mě snad nepoznáváš? Tak dlouho se známe, tolikrát jsi mi chtěl upláchnout. A vidíš! Nejenže jsi mi nikdy neutekl, dokonce jsi na mě úplně zapomněl, a přesto jsem tu s tebou! Vždy jsem s tebou byl a vždy budu. Jsem totiž tvůj stín. A vůbec nezáleží na tom, že slunce už dávno zašlo za obzor.“

„Co to má znamenat, co je to za nesmysl?“ vykřikl polekaný Antonín. „Vždyť stín je jen část zemského povrchu, kterou před dopadajícími slunečními paprsky chrání hmotný předmět nebo tělo člověka. Stín přece nemůže jen tak sám od sebe existovat!“

„Ale já neexistuji sám od sebe, Antoníne,“ řeklo to placaté stvoření a posadilo se na posteli. „Ty jsi můj stvořitel, můj otec i moje matka. Já jsem totiž tvou součástí, jsem stinná stránka tebe samého. Temná stránka tvé osobnosti, temnota ve tvé duši, o které ani nevíš, že ji v sobě nosíš. Jsem stále s tebou, nemizím ani ve dne, ani v noci. Mně neutečeš, mne se nezbavíš. Přemoci mě můžeš jen tím, že mě bez odporu přijmeš a pohlédneš mi zpříma do očí.“

Antonína zachvátila hrůza. Byl si jist, že právě v této chvíli zešílel. Jiné vysvětlení jej nenapadlo. Stín si toho ihned všiml a kulatá světlá skvrna, kterou měl místo úst, se proměnila v srpek připomínající měsíc v novu nebo úsměv člověka.

„Uklidni se, Antoníne,“ řeklo to stvoření tichým, konejšivým hlasem. „Nejsi blázen. Opravdu nejsi. Jen nyní vidíš něco, co mají i mnozí jiní lidé na planetě Zemi. Jenže oni to nevidí, ty však ano. To je ten jediný, ale velmi podstatný rozdíl.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Antonín, když se trochu vzpamatoval. „Co myslíš tím, že já vidím něco, co mají i ostatní, jen to nevidí?“

„Víš, Antoníne,“ řekl stín, „téměř každý člověk s něčím nesouhlasí, nemá něco nebo někoho rád, žárlí na cizí úspěchy, případně něco nebo někoho úplně nenávidí. A když takový člověk tuto svoji závist, žárlivost, hněv či jinou negativní emoci nepřijme a nezpracuje, nýbrž pouze potlačí, navíc tak dokonale, až ji přestane vnímat, vytvoří tato emoce v jeho nitru stín. Pokud je ale schopen přemýšlet o tom, s čím a proč vlastně nesouhlasí, co, koho a proč nemá rád, ano, pokud se naučí i své nepřátele milovat, jak tomu učil Ježíš, pak jeho stín zmizí. Neboť duše člověka, který jiné nesoudí ani neodsuzuje, nýbrž přijímá a miluje takové, jací jsou, zprůzrační a stane se křišťálově čistou. Pak bude za slunného dne vrhat stín jen jeho tělo, avšak čistá duše žádný stín nestvoří. Takový člověk pak žije v harmonii sám se sebou i celým světem a je vpravdě velkým duchem, takovým, jakého v Indii nazývají slovem *mahátma*.“

„To zní opravdu zajímavě,“ připustil Antonín. „Bohužel mi ale nejspíš neporadíš, jak to udělat, abych tě dokázal přijmout a tím se tě jednou provždy zbavil, abych se pak i já mohl stát takovým *mahátmou*.“

„Tak to ti, Antoníne, opravdu neporadím. Vím však, že i když mluvíš plyně hebrejsky, tvoje potlačené pocity vůči Židům a jejich náboženství nejsou přátelské. Je to tím, že jsi byl vychován v křesťanské víře. Jako chlapec jsi nemohl Židům odpustit, že zradili Ježíše a vydali jej Římanům, kteří jej pak ukřižovali. Časem jsi na to sice